

RESSÒ DE LA PARAULA

Justícia o misericòrdia (II)

La gran escriptora alemanya convertida al catolicisme, Gertrud von Le Fort, va publicar l'any 1930 una novel·la històrica amb el títol *El papa del ghetto*. El seu argument, a partir de la història (s. XI-XII) de l'antipapa Anaclet II, planteja el greu problema del conflicte entre la justícia i la misericòrdia. Petrus Leonis, jueu «imperfectament» convers al cristianisme (posteriorment considerat antipapa o fals papa), esdevé un brillant eclesiàstic. En un moment donat, es presenta al papa Innocenci II per a demanar justícia, perquè la seva germana havia estat objecte de segrest i vexacions per part d'un grup violent i ambiciós. Així parla al Papa:

«Si jo fos un sacerdot de Crist com vós, pare meu, voldria lluitar per a abolir la injustícia de la terra... I ara, Pare Sant, us suplico, no per a mi o la meua família, sinó per la mateixa santa Església; feu que aquesta no incorri en el retret de no haver sabut administrar justícia.»

El Papa respon:

«Ves amb compte amb no abolir també la creu... Fill, la justícia no existeix sinó a l'infern; al cel hi ha la gràcia i a la terra hi ha la creu.»

La creu aquí és sinònim de misericòrdia i de gràcia.

El problema que es planteja és seriós i constant al llarg de tota la història de l'Església,

d'ençà que Jesucrist va predicar el seu Evangelí i el va viure radicalment fins a morir a la creu perdonant i oferint la seva vida en sacrifici. Recordem que en sant Pau els cristians judaïtzants, igualment que els savis pagans, són vistos com a enemics de la creu: la consideren un escàndol i un fracàs.

El nostre somni, la nostra «utopia», la nostra esperança, no és la justícia que impera a l'infern, sinó la misericòrdia i la gràcia que il·luminen el cel. El cel no és tant el lloc «dels grans mèrits», sinó l'estat on es viu «el gran perdó». I aquesta és la nostra veritable llibertat.

I, com sempre que parlem de les realitats últimes (cel, infern) la nostra mirada no resta en elles, encara que mereixen la nostra contemplació orant: ja Jesucrist va parlar així perquè ens adonéssim que aquelles realitats ens fan canviar el present.

En concret: Alerta en la lluita actual contra tota injustícia i en l'exigència de compliment del que és just! Jesús mai no es va identificar amb un profeta justicier, sinó que va carregar damunt seu els nostres pecats en un gest d'insòlita misericòrdia. Alerta en la contemplació esperçada del cel! Jesús va anunciar el moment de plena gràcia i misericòrdia, però amb la intenció que ja aquí a la terra visquéssim una mica del cel, un tast d'aquella plenitud d'amor.

Com serà possible viure aquesta aparent contradicció? El Senyor podrà anar indicant els camins de cadascú. Però en tot cas, sempre hi haurà una participació, d'una forma o altra, en la creu, en la qual la misericòrdia absorbeix la justícia i la transforma en reconciliació i pau.

Un bon pròleg que ens disposa per a viure la Quaresma.

† **Agustí Cortés Soriano**
Bisbe de Sant Feliu
de Llobregat

APUNTS PER A L'ANÀLISI

La resposta al patiment

En una època en que Pau VI va definir com de «trencament entre Evangelí i cultura», és important repensar el paper de la religió en la salut. Som hereus d'una època en que s'ha considerat la religió com a enemiga de la salut o d'una forma més soterrada, que les creences religioses i la vivència de la fe no guarden relació amb el món de la salut, que pertanyen a l'esfera d'allò que és irracional, no mesurable ni controlable. Però cada cop existeix més evidències de l'enorme efecte positiu de la fe sobre la salut, no sols en els processos de millora sinó en els processos d'afrontament al patiment i la mort.

Vivim una època en que hem esperat que la ciència i també la tècnica ens responguessin totes les qüestions, però malgrat els grans avenços, les grans

preguntes fonamentals segueixen estant vigents, i entre elles la pregunta del perquè del patiment.

En moments de dolor i patiment, quan aflora com un crit desesperat el «perquè», molta gent es troba ferida pel silenci de Déu, que es pot interpretar en aquells moments com indiferència de Déu, indiferència davant el mal, el dolor i les injustícies.

El llibre de Job ofereix unes pàgines terriblement humanes, en que es planteja aquesta i altres qüestions, sobre l'absència de Déu: «Tant de bo jo sabés trobar Déu, diu Job, m'arribaria fins al seu soli, exposaria la meua causa. Coneixeria les seves respostes, em faria càrrec de la seva rèplica» (Job 23). Segueixen fulls carregats de dolor, de preguntes, de desorientació i soledat, que ens poden resultar molt properes.

A tots, però sobretot a malalts, familiars, acompanyants, ens agradaria saber els motius i les raons del patiment i el mal. Amb Déu o sense, pertanyen al Misteri de l'existència humana, però també al Misteri de l'experiència humana i de l'experiència de Déu. Això és transcendent. Com diu Job (42,5): «Jo només et coneixia d'oïda, però ara t'he vist amb els meus ulls.»

Resulten aclaridores les paraules del camil P. Arnaldo Pangrazzi quan ens diu: «Déu elegix el camí de la pobresa i de la debilitat per expressar la plenitud del seu amor.»

Montserrat Esquerda
Directora de l'Institut Borja de Bioètica
i Delegada de Salut del Bisbat de Lleida

ECO DE LA PALABRA

Justicia o misericordia (II)

La gran escritora alemana convertida al catolicisme, Gertrud von Le Fort, publicó en 1930 una novela històrica con el título *El papa del ghetto*. Su argumento, tomando pie de la historia (s. XI-XII) del antipapa Anacleto II, plantea el grave problema del conflicto entre la justicia y la misericordia. Petrus Leonis, judío «imperfectamente» converso al cristianismo (posteriormente considerado antipapa o falso papa), deviene un brillante eclesiástico. En un momento dado, se presenta al papa Inocencio II para pedir justicia, pues su hermana había sido objeto de secuestro y vejaciones por parte de un grupo violento y ambicioso. Así habla al Papa:

«Si yo fuera un sacerdote de Cristo como vos, padre mío, quisiera luchar para abolir la injusticia de la tierra... Y ahora, Padre Santo, os suplico, no para mí o mi familia, sino por la misma santa Iglesia, haced que ésta no incurra en el reproche de no haber sabido administrar justicia.»

El Papa responde:

«Ten cuidado con no abolir también la cruz... Hijo, la justicia no existe sino en el infierno; en el cielo está la gracia y en la tierra está la cruz.»

La cruz aquí es sinónimo de misericordia y de gracia.

El problema que se plantea es serio y constante a lo largo de toda la historia de la Iglesia, desde que Jesucristo predicó su Evangelio y lo vivió radicalmente hasta morir en la cruz perdonando y ofreciendo su vida en sacrificio. Recordamos que en san Pablo los cristianos judaizantes, al igual que los sabios paganos, son vistos como enemigos de la cruz: la consideran un escándalo y un fracaso.

Nuestro sueño, nuestra «utopía», nuestra esperanza, no es la justicia que impera en el infierno, sino la misericordia y la gracia que iluminan el cielo. El cielo no es tanto el lugar de «los grandes méritos», sino el estado donde se vive «el gran perdón». Y esta es nuestra verdadera libertad.

Y, como siempre que hablamos de las realidades últimas (cielo, infierno) nuestra mirada no se queda en ellas, aunque merecen nuestra contemplación orante: ya Jesucristo habló así para que nos diéramos cuenta de que aquellas realidades nos hacen cambiar el presente.

En concreto: ¡Atención en la lucha actual contra toda injusticia y en la exigencia de cumplimiento de lo que es justo! Jesús nunca se identificó con un profeta justiciero, sino que cargó sobre sí nuestros pecados en un gesto de insólita misericordia. ¡Atención en la contemplación esperanzada del cielo! Jesús anunció el momento de plena gracia y misericordia, pero con la intención de que ya aquí en la tierra viviéramos algo del cielo, un adelanto de aquella plenitud de amor.

¿Cómo será posible vivir esta aparente contradicción? El Señor podrá ir indicando los caminos de cada uno. Pero en todo caso, siempre habrá una participación, de una u otra forma, en la cruz, en la que la misericordia absorbe la justicia y la transforma en reconciliación y paz.

Un buen prólogo que nos dispone para vivir la Cuaresma.

† **Agustí Cortés Soriano**
Obispo de Sant Feliu de Llobregat

VIDA DIOCESANA

XV Jornades de formació i espiritualitat per al clergat

Del 18 al 20 de febrer una quarantena de preveres i diaques del Bisbat de Sant Feliu de Llobregat es van reunir a Montserrat, en les tradicionals jornades de formació i espiritualitat del mes de febrer. La temàtica d'enguany, en sintonia amb el Pla Pastoral de la diòcesi, ha estat la «Sinodalitat i comunió en el ministeri del prevere diocesà». El ponent que els va ajudar a reflexionar-hi ha estat el cardenal Ricardo Blázquez, arquebisbe de Valladolid i president de la Conferència Episcopal Espanyola. Com a bon eclesiòleg i coneixedor de la vida de l'Església i del ministeri sacerdotal, va impartir unes conferències al llarg del dia i va mantenir un col·loqui amb els preveres

i diaques, a més de concelebrar amb el pare abat, Josep Maria Soler, la missa conventual de les 11 h a la Basílica de Montserrat, presidida pel bisbe Agustí.

El primer dia de les jornades, el ponent va ser el monjo de Mont-

serrat Bernabé Dalmau, osb, entorn la figura de Pau VI, i l'últim dia va ser un altre monjo, Josep de Calassanç Laplana, osb, director del Museu de Montserrat, sobre «Creences i religiositat de Santiago Rusiñol».

Festa de la Confraria de Santa Apol·lònia

El dissabte 9 de febrer, festivitat de Santa Apol·lònia, verge i màrtir, es va celebrar al Monestir de Santa Maria de Montsió, d'Esplugues de Llobregat, de les monjes dominiques de clausura, la festa de la Confraria de Santa Apol·lònia, patrona dels dentistes i que té la seva seu en unes dependències del monestir.

L'acte va començar a les 10 del matí amb una missa a l'església del monestir en honor a la santa i amb

el cant final dels goigs. Tot seguit va prendre la paraula el confrare major, Dr. Josep Maria Ustrell, per donar la benvinguda als presents (aquest any hi havia dentistes vinguts de França i Xile) i després hi va haver l'acte d'admissió de nous confreres, que van rebre l'orla de nous membres de la confraria. L'acte va acabar amb una dissertació acadèmica i, tot seguit, es va passar als jardins del monestir on, com és tradicional, les monges van oferir una xocolata a la tassa als assistents als actes.

També es va poder visitar el claustre gòtic i el museu que té la confraria al mateix monestir amb una col·lecció d'imatges, quadres i medalles de santa Apol·lònia.

Des d'aquí desitgem als confreres, per intercessió de la santa patrona, que puguin seguir amb la seva tasca acadèmica, divulgativa i assistencial en la salut dental, principalment per als més desfavorits.

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

@Pontifex: «Heus aquí el primer pas per créixer en el camí de la fe: escoltar. Abans de parlar, escoltar» (14 de desembre).

@Pontifex: «La nostra vida difon llum quan es consumeix en el servei. El secret de la joia és viure per servir» (15 de desembre).

@Pontifex: «Déu entra a la història i ho fa amb el seu estil original: la sor-

presa. El Déu de les sorpreses ens sorprèn sempre» (22 de desembre).

@Pontifex: «L'Església creix amb la sang dels màrtirs, homes i dones que donen la vida per Jesús. En són molts a dia d'avui, tot i que no siguin notícia» (27 de desembre).

El Sínode i la JMJ passen... els joves segueixen

Fins a 700.000 joves de tot el món es van aplegar a **Panamà per la Jornada Mundial de la Joventut**, amb el papa Francesc i sota el lema «Soc la serventa del Senyor: que es compleixi en mi la teva paraula» (Lc 1,38). Tot un esdeveniment per al jovent cristià!

A casa nostra, la possibilitat de viure una «mini JMJ» es va concretar a Mataró per a la immensa majoria de joves, el mateix cap de setmana dels actes centrals a Panamá, el 26 i 27 de gener.

Però alguns van viatjar fins al país del canal que uneix els dos oceans... És el cas del **Raimon Carbonell**, de Vilafranca del Penedès, que ens explica així la seva vivència:

«Tot va començar fa un mesos amb la il·lusió de poder participar a la JMJ de Panamá. Després de preguntar a diversos amics, em vaig afegir al grup de joves cristians Hakuna; com que no els coneixia gaire, tot el viatge ha sigut una relació de confiança!

«El viatge va tenir com dues grans etapes: Els actes amb el Sant Pare i joves cristians d'arreu de món i el voluntariat en una comunitat d'una petita illa de l'oceà Pacífic.

«Vam ser acollits en famílies de la Iglesia del Carmen de Juan Díaz, de la ciutat de Panamá. No va ser sol una casa on dormir, ens tractaven com un més de la família. Teníem llargues estones de conversa, passejades per la ciutat, fins i tot a alguns ens van vestir amb els vestits tradicionals.

«Ecoltar les reflexions del papa Francesc va reafirmar el meu Sí al missatge d'amor de Déu. He entès que, com Maria, ens cal ser "influencers" per als altres joves d'aquest missatge d'amor i de confiança.

«I després, voluntariat a l'illa de Sa-boga, vivint amb la comunitat indígena. Vam ajudar a fer les grades del camp de futbol i pintar la pista, jugar

Raimon Carbonell, amb el grup Hakuna, a la JMJ de Panamá

amb els infants, acompanyar-los en la catequesi.

«Amb experiències com aquestes t'enriqueixes del testimoni de persones que confien tot i els dubtes, s'arrelen a la vida, a la confiança en Déu, com Maria: "Soc serventa del Senyor, que es compleixi en mi la teva paraula".»

També **Mn. Pere Rovira**, rector de la Parròquia de Sant Antoni Maria Claret, de Sant Boi de Llobregat, va participar a la JMJ de Panamá, però ens confessa que és un «capellà privilegiat», perquè ha viscut moltes JMJ, acompanyant i participant des de les comunitats neocatecumenals:

«Des de l'any 1989 a Santiago de Compostel·la fins ara he copsat la força que té l'Evangeli per seduir els joves, per sentir-se cridats a una missió fascinant, per escoltar la veu de Pere i confirmar-nos en la fe. La de Panamá ha estat per a mi una experiència gratificant perquè l'he viscuda a l'interior d'una parròquia del lloc i perquè he participat coneixent un ampli ventall de joves que volien sentir-se protagonistes en una Església pelegrina.

«Crec fermament en aquestes trobades per als joves de les nostres par-

ròquies, afamats i necessitats de compartir amb altres joves del món el sentit profund de la catolicitat. El Papa els ha parlat sense paternalisme, amb un llenguatge clar i cridant-los a un cert protagonisme en la societat. Cal destacar, especialment, dos missatges:

- Somnieu el demà. Trebal·leu per ell, ja des l'avui. Perquè no sou el futur sinó el present.
- Maria no era un «influencer» però va ser la dona que més va influir en la història.

«De fet, el protagonisme de la Mare de Déu ha estat molt present. El Papa ens ha ajudat i convidat a con-

templar en Maria l'exemple de resposta i compromís, d'apostolat i de missió, d'acollida i de confiança.»

I un altre gran esdeveniment de joventut que hem viscut com a Església universal recentment és el **Sínodo dels Bisbes** sobre els joves, la fe i el discerniment vocacional, del passat octubre. Encara cueja... i d'això es tracta!

El Secretariat Interdiocesà de Joventut (SIJ), que aplega les delegacions de Pastoral de Joventut de les diòcesis de Catalunya i Balears ha programat una sèrie d'articles per anar desgranant i comprnent millor el missatge del recent Sínode per a l'Església d'avui.

Cada mes, un delegat diocesà de Joventut escriu un article que parla d'algun aspecte que afecta la vida dels joves, amb el desig de posar-hi llum.

Els aniràs trobant a l'espai «Formació» del web de SantfeliuJove. Fins ara, s'han publicat un article del bisbe Francesc Pardo, un altre sobre les xarxes socials i un altre sobre l'acompanyament. Per assaborir el missatge del Sínode amb petits glops!

I si vols conèixer un protagonista en primera persona del Sínode, apunta: **14 de març, a les 18.30 h, als Salesians de Martí Codolar (Barcelona), trobada amb Rossano Sala, SDB, secretari especial per al Sínode dels Joves**. Una ocasió d'or per escoltar i dialogar amb ell.

I ara? Preparant-nos per a la Quaresma i per a la Confirmació

Per al proper **10 de març**, de les 17 a les 20 h, SantfeliuJove organitza una doble trobada a la **Parròquia de Sant Pere i Sant Pau del Prat de Llobregat**. Hi haurà un recés de Quaresma per a joves i simultàniament, una trobada amb aquells que han de rebre el sagrament de la Confirmació aquest any.

Tota la informació la trobareu a www.bisbatsantfeliu.cat/santfeliujove/ o escrivint a santfeliujove@bisbatsantfeliu.cat. No t'ho perdís!

AGENDA

► **COMENÇA LA QUARESMA.** Eucarísties a la Catedral de Sant Llorenç, presidides pel bisbe Agustí:

• **Dimecres de Cendra**, dimecres 6 de març, a les 20 h.

• **Primer diumenge de Quaresma**, diumenge 10 de març, a les 19 h.

► **Consell Presbiteral.** Dijous 7 de març, a les 10.30 h, a la Casa de l'Església.

► **Consell Pastoral Diocesà.** Dissabte 9 de març, a les 10 h, a la Casa de l'Església.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

4. ■ Dilluns (lit. hores: 4a setm.) [Sir 17,20-28 / Sl 31 / Mc 10,17-27]. Sant Casimir (1458-1484), príncep polonès; sant Lluci I, papa (romà, 253-254) i mr.; sants Nèstor, Eteri, Arcadi, Capító, bisbes i mrs.

5. ■ Dimarts [Sir 35,1-15 / Sl 49 / Mc 10,28-31]. Mare de Déu d'Àfrica; sant Focas, mr.; sant Josep Joan de la Creu, religiós franciscà; santa Olívia, vg. i mr.; sant Luperc, mr.

6. ■ Dimecres de Cendra [Jl 2,12-18 / Sl 50 / 2C 5,20-6,2 / Mt 6,1-6.16-18]. *Sant Feliu de Llobregat*: Sant Oleguer (†1137), bisbe de Bar-

celona i de la Tarragona reconquerida; sant Virgili, bisbe; santa Coleta Boylet (†1447), verge reformadora clarissa.

7. ■ Dijous [Dt 30,15-20 / Sl 1 / Lc 9,22-25]. Santa Perpètua i la seva serventa Felicitat, mrs. a Cartago (203); sant Teòfil, bisbe.

8. ■ Divendres [Is 58,1-9a / Sl 50 / Mt 9,14-15]. Sant Joan de Déu (1495-1550), religiós portuguès, fundador a Granada de l'Orde Hospitalari (OH), patró dels malalts i dels bombers; sant Veremon (Bermudo) d'Irache, abat; santa Aurèlia de Ni-

ça, màrtir; beat Faust Míguez, prevere.

9. ■ Dissabte [Is 58,9b-14 / Sl 85 / Lc 5,27-32]. Santa Francesca Romana (1384-1440), rel. viuda, fund. Oblates benedictines; sant Pacià, bisbe de Barcelona (s. IV); sant Dagobert, laic.

10. ■ Diumenge vinent, I de Quaresma (lit. hores: 1a setm.) [Dt 26,4-10 / Sl 90 / Rm 10,8-13 / Lc 4,1-13]. Sant Simplicí, papa (468-483); sant Macari, bisbe de Jerusalem; sant Càndid o Candi, mr.; santa Maria Eugènia de Jesús, rel., fundadora de les Religioses de l'Assumpció.

Diumenge VIII de durant l'any (C)

COMENTARI

Quins fruits donem a la nostra vida

És molt fàcil ser jutge dels altres. No ens costa gaire veure els defectes dels germans. Però Jesús posa una comparació molt clara: *¿Un cec seria capaç de guiar un altre cec?* És evident que no: si cap d'ells no s'hi veu com podran evitar caure en un clot? I posa un altre exemple: *No hi ha cap deixeble més intruït que el mestre; només un cop formats els deixebles arriben a ser com el seu mestre.* No oblidem que sovint als evangelis Jesús és anomenat «Mestre». Per tant, nosaltres no som mestres de ningú. Només n'hi ha un que és un veritable mestre, el Senyor.

Per això no podem fer de mestres ni de jutges. Sobretot perquè com diu Jesús, normalment som tant o més pecadors que els nostres germans: *¿Per què, doncs, veus l'estella dintre l'ull del teu germà i no t'adones de la biga que tens dintre el teu ull?* Com puc intentar corregir el defecte d'un germà meu si jo el tinc i molt més accentuat que el que té el meu germà? Això vol dir que no som prou sincers, que no mirem prou com és la nostra vida, quins són els fruits que donem: *No hi ha cap arbre bo que doni fruits dolents, ni cap arbre dolent que doni fruits bons. Cada arbre es coneix pels seus fruits.*

El mateix ens diu la primera lectura: *El fruits de l'arbre demostren el bon conreu.* Cal esperar al final de la vida: *No facis l'elogi de ningú abans que no hagi estat examinat, és llavors que l'home serà posat a prova.* Quantes vegades ens equivoquem en fer judicis de persones perquè tard o d'hora ens adonem de com d'equivocat n'era el nostre judici.

Sant Pau ens recorda que sí podem donar fruits de vida cristiana però no nosaltres sinó Jesucrist: *Donem gràcies a Déu: ell ens dona la victòria per Jesucrist.* Per això ens recomana: *Mantenu-vos fermes, incommovibles, sobre aquest fonament, segurs que en el Senyor, el vostre treball no serà en va.* Per tant, seguim el nostre mestre Jesús; llavors girem els ulls a la nostra vida per donar bons fruits de vida cristiana, i no ens fixem en els defectes dels altres.

Mn. Jaume Pedrós

▶ Lectura del primer llibre de Jesús, fill de Sira (Sir 27,4-7)

Sacsegeu el garbell, i quedarà el rebuig: així serà l'escòria de l'home quan serà examinat. L'obra del terrisser ha de superar la prova del forn: així serà provat l'home en el moment de donar comptes. El fruit de l'arbre demostra el bon conreu: així, quan l'home doni comptes, es veurà què tenia al cor. No facis l'elogi de ningú abans no hagi estat examinat: és llavors que l'home serà posat a prova.

▶ Salm responsorial (91)

R. *És bo de lloar-vos, Senyor.*

És bo de lloar l'Altíssim, / de cantar al vostre nom, Senyor, / de proclamar al matí el vostre amor / i de nit, la vostra fidelitat. R

Els justos creixeran com les palmeres, / es faran grans com els cedres del Líban; / plantats a la casa del Senyor, / creixeran als atris del nostre Déu. R.

Encara donaran fruit a la vellesa, / continuaran plens d'ufana i de vigor, / per proclamar que el Senyor és recte / que la meua Roca no coneix la injustícia. R.

▶ Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint (1Co 15,54-58)

Germans, quan això que es consumeix es revestirà d'allò que ja no es consumeix, quan aquesta existència mortal es revestirà d'aquella que és immortal, es complirà allò que diu l'Esclat: «La victòria ha engolit la mort. Oh mort, on és la teua victòria? On és l'agulló que t'incitava?» L'Agulló que incitava la mort és el pecat, i el vigor del pecat ve de la Llei. Però, donem gràcies a Déu: ell ens dona la victòria per Jesucrist, el nostre Senyor. Per tant, germans meus estimats, mantenu-vos fermes, incommovibles, sobre aquest fonament; prodigueu-vos cada dia en l'obra del Senyor, segurs que, en el Senyor, el vostre treball no serà en va.

▶ Lectura de l'evangelí segons sant Lluc (Lc 6,39-45)

En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles aquest proverbi: «¿Un cec seria capaç de guiar un altre cec? ¿No caurien tots dos dins un clot? No hi ha cap deixeble més instruït que el mestre; només un cop formats, els deixebles arriben a ser com el seu mestre. ¿Per què, doncs, veus l'estella dintre l'ull del teu germà, i no t'adones de la biga que tens dintre el teu ull? ¿Com li pots dir: "Germà, deixa'm, que et traure aquest estella de l'ull", si tu no veus la biga en el teu? Hipòcrita, treu-te primer la biga del teu ull, i llavors t'hi veuràs per poder treure l'estella de l'ull del teu germà. No hi ha cap arbre bo que doni fruits dolents, ni cap arbre dolent que doni fruits bons. Cada arbre es coneix pels seus fruits: ningú no cull figues dels cards ni raïms de les bardisses. L'home bo, del tresor de bondat que guarda en el cor, en treu a fora la bondat; però l'home dolent, del seu tresor de maldat, en treu el mal. Perquè la seva boca parla d'allò que es desborda del seu cor.»

▶ Lectura del llibre del Eclesiàstic (Eclo 27,4-7)

Cuando se agita la criba, quedan los desechos; así, cuando la persona habla, se descubren sus defectos. El horno prueba las vasijas del alfarero, y la persona es probada en su conversación. El fruto revela el cultivo del árbol, así la palabra revela el corazón de la persona. No elogies a nadie antes de oírlo hablar, porque ahí es donde se prueba una persona.

▶ Salmo responsorial (91)

R. *Es bueno darte gracias, Señor.*

Es bueno dar gracias al Señor / y tocar para tu nombre, oh Altísimo; / proclamar por la mañana tu misericordia / y de noche tu fidelidad. R.

El justo crecerá como una palmera, / se alzarà como un cedro del Líbano: / plantado en la casa del Señor, / crecerá en los atrios de nuestro Dios. R.

En la vejez seguirá dando fruto / y estará lozano y frondoso, / para proclamar que el Señor es justo, / mi Roca, en quien no existe la maldad. R.

▶ Lectura de la primera carta del apóstol san Pablo a los Corintios (1Cor 15,54-58)

Hermanos: Cuando esto corruptible se vista de incorrupción, y esto mortal se vista de inmortalidad, entonces se cumplirá la palabra que está escrita: «La muerte ha sido absorbida en la victoria. ¿Dónde está, muerte, tu victoria? ¿Dónde está, muerte, tu aguijón?». El aguijón de la muerte es el pecado, y la fuerza del pecado, la ley. ¡Gracias a Dios, que nos da la victoria por medio de nuestro Señor Jesucristo! De modo que, hermanos míos queridos, manteneos firmes e incommovibles. Entregaos siempre sin reservas a la obra del Señor, convencidos de que vuestro esfuerzo no será vano en el Señor.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Lucas (Lc 6,39-45)

En aquel tiempo, dijo Jesús a los discípulos una parábola: «¿Acaso puede un ciego guiar a otro ciego? ¿No está el discípulo sobre su maestro, si bien, cuando termine su aprendizaje, será como su maestro? ¿Por qué te fijas en la mota que tiene tu hermano en el ojo y no reparas en la viga que llevas en el tuyo? ¿Cómo puedes decirle a tu hermano: "¿Hermano, déjame que te saque la mota del ojo", sin fijarte en la viga que llevas en el tuyo? ¡Hipòcrita! Sácate primero la viga de tu ojo, y entonces verás claro para sacar la mota del ojo de tu hermano. Pues no hay árbol bueno que dé fruto malo, ni árbol malo que dé fruto bueno; por ello, cada árbol se conoce por su fruto; porque no se recogen higos de las zarzas, ni se vendimian racimos de los espinos. El hombre bueno, de la bondad que atesora en su corazón saca el bien, y el que es malo, de la maldad saca el mal; porque de lo que rebosa el corazón habla la boca.»